

Predica de la Krefeld

Duminică, 02 mai 2021, ora 11⁰⁰

Fr. Frank

Cuvântul de introducere din 2Petru 1:4-11: (...).

Iubiți frați și surori în Domnul, fiți binecuvântați cu binecuvântarea Dumnezeului atotputernic. Ce Cuvânt prețios ne-a fost citit! În predica de la Zürich ne-am referit la faptul că apostolii au scris epistole și că astfel de scrisori trebuie citite și luate personal. Scrisorile ne sunt adresate nouă personal. Ne vom mai întoarce imediat la lucrul acesta.

Privim în urmă la 14 mai 1948 când a fost proclamat statul Israel. Frați și surori, noi trebuie să fim atenți la astfel de lucruri, chiar la faptul când smochinul devine fraged. În Osea 9:10 citim cum Domnul Dumnezeu spune: „*Am găsit pe Israel ca pe niște struguri în pustie, ca pe cele dintâi roade ale unui smochin*”. După toate aceste milenii Israel se află din nou în patria lui. Domnul n-a vorbit doar la modul general despre timpul sfârșitului în care am ajuns, dar de asemenea îndeosebi ce privește Israelul, iar pentru aceasta suntem recunoscători.

Desigur pe noi ne interesează făgăduințele pe care Domnul Dumnezeu le-a dat Adunării, iar noi ne vom referi la aceste lucruri. Noi am accentuat că Dumnezeu face totul conform Cuvântului Său, că mai întâi El dă făgăduințe, iar când sosește timpul El împlinește ceea ce a făgăduit.

Voi toți știți că înainte ca o însărcinare divină să poată fi îndeplinită trebuie ca Domnul să fi dat această însărcinare. El trebuie să fi dat însărcinarea, El trebuie să spună exact ce are de făcut un rob. El i-a spus lui Noe ce trebuie să facă și cum s-o facă, El i-a spus lui Moise și tuturor prorocilor. Domnul Dumnezeu a dat indicații și lui Pavel până la fratele Branham. Dacă fratele Branham n-ar fi avut o însărcinare divină, dacă n-ar fi existat un 11 iunie 1933 atunci scriptura din Mal. 4:5: „*Iată, vă voi trimite pe Ilie, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșătoare*” astăzi încă n-ar fi împlinită.

Noi mereu am intrat în aceste teme biblice. Tocmai ceea ce a făgăduit Dumnezeu pentru această perioadă de timp face greutatea fraților care nu pot crede. Dar noi care credem suntem întăriți și suntem mulțumitori că am recunoscut timpul și ceasul.

Iubiți frați și surori, cât de des am citit noi ce a spus Domnul în Luca 19:42-43?! Atunci când El a privit asupra Ierusalimului, a plâns și a zis: „*Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi, lucrurile care puteau să-ți dea pacea! Dar acum, ele sunt ascunse de ochii tăi*”. Vă rog dați-vă seama, ei au așteptat timp de patru mii de ani și apoi să nu recunoști ziua împlinirii întregii profeții biblice a Vechiului Testament pentru prima venire a lui Hristos! Dumnezeu a trimis un sol așa cum a făgăduit: „*Un glas strigă: «Pregățiți în pustiu calea Domnului, neteziți în locurile uscate un drum pentru Dumnezeul nostru!»*” (Is. 40:3). Lucrul acesta se întâmplase, slujba lui Ioan Botezătorul era deja împlinită. Versetul biblic din Mal. 3:1a s-a împlinit: „*Iată, voi trimite pe solul Meu; el va pregăti calea înaintea Mea*”. Era împlinirea Scripturii în fața ochilor lor. Întregul Ierusalim și toată Iudeea s-a coborât la Iordan și au crezut mesajul, lăsându-se botezați. Dar ce a fost cu cărturarii? Ce a fost cu fariseii? Ce a fost cu saduchei? Ce a fost cu căpeteniile religioase? Ei au crezut tot ce era scris în Moise, dar ei n-au crezut ceea ce a făgăduit Dumnezeu pentru timpul lor. Ei puteau citi din toate cărțile, din Proroci, din Psalmi, dar ei n-au avut nicio înțelegere pentru ceea ce se îplinea și se întâmpla în timpul lor.

Eu nu judec, dar vă spun în Numele Domnului. Toți frații de pe întregul pământ, până la mișcarea carismatică, toți pot citi și cita din toată Biblia; dar când este vorba de făgăduința

directă pentru timpul nostru atunci, cum se zice în popor, „li se stinge lumina”, atunci s-a terminat, ei se răzvrătesc fiindcă ei nu cred că Dumnezeu a împlinit aceste făgăduințe în timpul nostru într-un mod simplu. Așa cum atunci Ioan Botezătorul a dat mărturie, deoarece lui i-a fost spus: „*Acela peste care vei vedea Duhul coborându-Se și oprindu-Se este Cel ce botează cu Duhul Sfânt și cu foc*”(Ioan 1:33).

Ce s-a întâmplat în timpul nostru? Dumnezeu S-a îngrijit ca niște fotografi laici să poată fotografia atunci când norul supranatural s-a coborât. Acum mă gândesc îndeosebi la ianuarie 1950 în Houston, Texas, când stâlpul de foc s-a arătat deasupra capului fratelui Branham. Și dacă până atunci n-ai putut crede sau n-ai vrut să crezi, atunci acela era timpul când trebuia s-o faci, fiindcă atunci însuși Dumnezeu S-a îngrijit să poată fi fotografiat acest eveniment supranatural, confirmarea supranaturală în domeniul natural. El a făcut astfel ca toți care cred sau nu cred să poată vedea. Apoi cu o siguranță în credință noi putem spune că el, peste care s-a coborât stâlpul de lumină supranatural, el este cel pe care Dumnezeu l-a trimis cu un mesaj care premerge a doua venire a lui Hristos. Așa i-a fost spus fratelui Branham și așa am repetat acest lucru destul de des.

Bărbatul lui Dumnezeu a reșezat toate învățăturile biblice așa cum sunt scrise; așa cum a fost făgăduit: că el va aduce totul în starea originală de la început, că toate învățăturile nebiblice vor fi date deoparte și că în Casa lui Dumnezeu, în Împărăția lui Dumnezeu, în Adunarea lui Isus Hristos este valabil numai ceea ce a fost spus în Adunarea de la început. Fiecare învățătură biblică a fost descoperită din nou, dacă este în legătură cu Dumnezeirea, botezul, Cina, alegerea dinainte, căderea în păcat, de fapt întreaga lucrare de răscumpărare a lui Dumnezeu, cu toate făgăduințele, totul a fost descoperit clar ca soarele. Suntem recunoscători din inimă că Domnul a călăuzit lucrurile în felul acesta, că eu am fost hotărât de El ca să port acest Cuvânt descoperit și sfânt pe întregul pământ – lucrul acesta a fost decizia Lui, nu a mea.

Nu doar că în 3 decembrie 1962 fratele Branham a confirmat în fața martorilor ceea ce s-a întâmplat în 2 aprilie 1962, ci Dumnezeu a confirmat aceasta pe întregul pământ. Odată noi am arătat acest lucru în scrisoarea circulară din decembrie. Cuvântul a fost propovăduit pe întregul pământ, în toate popoarele și limbile. Nu că mă privește pe mine, eu n-am făcut nimic pentru că Domnul m-a chemat cu un glas audibil și m-a însărcinat. Dar vă rog priviți pe harta lumii; Cuvântul lui Dumnezeu a fost purtat pe întregul pământ, de la munții Urali, până în Siberia și pretutindeni unde v-ați putea uita pe harta lumii. Cuvântul scump al lui Dumnezeu care este numit mesajul timpului de sfârșit trebuia să fie adus și a fost adus tuturor popoarelor și limbilor. Lucrul acesta a fost anunțat de Domnul nostru în Mat. 24:14: „*Evangelhia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor*”. Aceasta nu este o decizie pe care a luat-o William Branham sau eu, ci este decizia lui Dumnezeu luată de la început.

Vă rog ascultați acest lucru foarte clar. Atunci la început, acum două mii de ani, când Domnul a dat porunca misionară din Mat. 28, deja El spusese mai înainte în Mat. 24:14 ceea ce se va întâmpla două mii de ani mai târziu, și anume ce se va întâmpla în timpul nostru, că: „*Evangelhia Lui originală va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor*”.

Scumpii mei frați și surori, astăzi pun o întrebare în mod conștient: Dacă acum Domnul S-ar uita la noi trebuie El să plângă sau să se bucure? Am primit și acceptat, am devenit ascultători în credință? Sau am respins și am rămas neascultători în necredință? Ni se aplică nouă: „*Voi poporul meu, despărțiți-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fi fii și fice*”? Am auzit noi și am primit această invitație divină, această chemare sfântă: „*Voi poporul Meu, voi gloata Mea răscumpărată prin Sânge, voi sunteți proprietatea Mea*”? Ați auzit voi chemarea Mea? Ați venit voi la Mine?

Domnul nu ne cheamă la un om. Ci așa cum am spus deja și trebuie repetat foarte clar și este scris, și anume: „Cuvântul Meu, care iese din gura Mea, nu se întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea și va împlini scopul pentru care l-am trimis”(Is. 55:11). Nu se întoarce fără rod la mine și nici la fratele Branham, ci la Domnul Dumnezeu care a anunțat mai dinainte planul Său de mântuire prin proroci. Iar Pavel a putut spune: „Eu v-am propovăduit întregul sfat al lui Dumnezeu”(Fapte 20:27). Același lucru îl putem spune și noi în timpul nostru.

Dacă ne uităm în timpul nostru, suntem întristați că nu ne putem strânge toți împreună pentru a avea părtășie, să-I mulțumim Domnului și să ascultăm Cuvântul Lui, fiindcă mai este scris: „*Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei; ci să ne îndemnăm unii pe alții și cu atât mai mult, cu cât vedeți că ziua se apropie*” („Să nu părăsim strângerea noastră laolaltă, așa cum au unii obicei, ci să ne încurajăm unii pe alții cu atât mai mult cu cât vedeți că ziua se apropie” – lb. germ.)”(Evr. 10:25). Dar exact același lucru îl putem spune că nu toți adevărații copii ai lui Dumnezeu au venit la Krefeld în fiecare prim sfârșit de săptămână a fiecărei luni; chiar dacă în ultimii ani la adunările din Krefeld se strângeau peste o mie de frați și surori din întreaga lume, în același timp în toate popoarele și în toate limbile adevărații credincioși s-au strâns împreună. Dacă acum nu mai putem trăi aceste strângeri în mod obișnuit, atunci permiteți-mi să amintesc o mărturie.

Acum câteva zile m-a sunat o soră scumpă care mi-a spus: „Iubite frate Frank, ieri am împlinit vârsta de 97 de ani. Eu mă gândesc la toți anii din urmă în care am venit la Krefeld împreună cu o altă soră. Dar acum în singurătatea mea eu ascult zilnic predicile care au devenit o mare binecuvântare pentru mine”. Sora are 97 de ani și totuși mai poate folosi un astfel de aparat. În felul acesta pretutindeni se strâng grupuri mici de credincioși, și astfel se împlinește Cuvântul: „*Acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor*”. Dar noi presupunem că Dumnezeu dăruiește har și ne vom putea strânge la Krefeld, la Zürich sau oriunde se va putea.

Acum încă un Cuvânt de îndemn. Iubiți frați și surori, eu n-am voie să particip la nicio discuție despre vaccinare sau despre ceea ce se întâmplă acum, pur și simplu n-am voie s-o fac. În această privință fiecare se poate decide personal. Astăzi am citit că în luna mai 1965 fratele Branham a zis: „Eu voi face o călătorie în Africa de Sud, dar mai înainte trebuie să fiu vaccinat”. Și fratele Frank poate scoate și arăta un pașaport de vaccinare din anul 1964, atunci când am făcut prima călătorie misionară în India, când a trebuit să mă vaccinez. În toți acești ani vaccinurile erau obligatorii, și împreună cu pașaportul trebuia să pui pe masă și pașaportul de vaccinare, căci fără acesta n-ai fi putut călători sau intra în țara respectivă. Așadar fiecare să decidă pentru sine. Și fie ca Dumnezeu să vă binecuvânteze bogat pe toți. Fratele Branham a fost ascultător, și eu am fost ascultător, și voi toți puteți fi.

Acum mergem la Cuvântul din Petru. Iubiți frați și surori, în Cuvântul de introducere am auzit despre virtuți. (Vă rog frumos primiți această observație și puneți-o deoparte – cu referire la vaccin.) Acum vă rog adânciți-vă în Cuvânt. De fapt, noi am auzit ce aparține de omul nou, și anume toate virtuțile care au fost enumerate. Apostolul Petru a trăit aceste lucruri personal și apoi el a putut scrie: „*Dar cine nu are aceste lucruri este orb*” („cu vedere scurtă” – lb. germ.)”(2Pet. 1:9). Și cine a citit înainte poate lua și alte versete biblice pentru a completa. Prin har, Dumnezeu ne-a dăruit tot ce este necesar pentru a deveni părtași naturii divine. Fiindcă numai acolo unde se poate descoperi/manifesta natura divină se vor putea manifesta toate virtuțile divine despre care am citit. Dumnezeu să ne dăruiască tuturor harul ca nu doar să credem făgăduința pentru acest timp, și anume că Dumnezeu a intenționat să trimită pe cineva și l-a și trimis și că mesajul divin premerge cea de-a doua venire a lui Hristos, și a și premers.

Am pe inimă ca, cu toți cei care acum ascultă și cred să se îplinească ce este scris în Mat. 25:10, și anume: „*cele ce erau gata au intrat cu El în odaia de nuntă și s-a încuiat ușa*”.

Eu vreau să fi propovăduit Cuvântul și să-l fi dat din însărcinare divină, ceea ce a hotărât Dumnezeu pentru această perioadă de timp. Și toți care îl cred din inimă vor avea trăirile lor mântuitoare personale. Și viața divină nouă, cu toate virtuțile, se va manifesta. Noi avem parte deplină de natura divină prin făgăduințele divine. Aceste făgăduințe devin realitate în viața noastră de credință. Domnului Dumnezeului nostru Îi aducem slavă și cinste pentru aceasta.

Acum mergem la 2Pet. 1:17-21: „*Căci El a primit de la Dumnezeu Tatăl cinste și slavă, atunci când, din slava minunată, s-a auzit deasupra Lui un glas care zicea: «Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea.»*”. Ne oprim imediat la acest verset. „*Acesta este Fiul Meu preaiubit în care Îmi găsesc plăcerea.*”. Fie ca Dumnezeu să dăruiască har, ca prin cuvintele pe care le vom mai citi El să vorbească fiecăruia personal.

Citim mai departe vers. 18: „*Și noi înșine am auzit acest glas venind din cer, când eram cu El pe muntele cel sfânt*”.

Minunat! Peste tot erau martori care au văzut, au auzit, au trăit și ne-au lăsat mărturia nouă, iar noi credem din toată inima că s-a întâmplat. Plăcerea lui Dumnezeu Se odihnea asupra Răscumpărătorului nostru. Iar eu cred că plăcerea lui Dumnezeu se odihnește acum peste toți fiii și fiicele lui Dumnezeu care ascultă Cuvântul, îl cred și, ascultători, Îl urmează pe Domnul.

Vers. 19: „*Și avem cuvântul prorociei făcut și mai tare; la care bine faceți că luați aminte, ca la o lumină care strălucește într-un loc întunecos, până se va crăpa de ziuă și va răsări luceafărul de dimineață*” („steaua de dimineață” – lb. germ.) *în inimile voastre*”.

Ce însemnătate are pentru noi Cuvântul profetic? Toată orientarea duhovnicească este în Cuvântul profetic, în ce privește cursul timpului. Exact așa orientarea duhovnicească este în Cuvântul evanghelistic, în propovăduirea Evangheliei depline. Dumnezeu a rânduit toate aceste lucruri în mod minunat. Iar aici Petru pune greutatea/accentul principal pe Cuvântul profetic. Dacă ne este descoperit, atunci în acea clipă ne strălucește ca o lumină strălucitoare într-un loc întunecos.

Vers. 20-21: „*Fiindcă mai întâi de toate, să știți că nici o prorocie din Scriptură nu se tâlcuiește singură*” („nicio prorocie din Scriptură nu permite o interpretare proprie” – lb. germ.). *Căci nici o prorocie n-a fost adusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt*”.

Mulțumiri fie aduse Dumnezeului nostru pentru faptul că nicio prorocie din Scriptură nu permite o interpretare proprie. Pentru mine acest verset este un Cuvânt sfânt. Pentru mine întregul Cuvânt al lui Dumnezeu este sfânt. Dacă o pildă este înțeleasă într-un fel sau altul; câți interpretează pildele cum vor ei! Domnul nu ne-a spus nimic prin Petru de pilde. Petru a pus greutatea pe Cuvântul profetic, și anume că profeția biblică nu permite nicio interpretare proprie. Îi mulțumesc Domnului Dumnezeului meu că până în ziua de astăzi n-am dat mai departe nicio singură interpretare. Ci cu un respect sfânt, am acceptat și primit Cuvântul profetic sfânt și scump și Domnul mi l-a descoperit prin Duhul Sfânt.

Acum haideți să mergem la Is. 49 de unde citim vers 8: „*Așa vorbește mai departe Domnul: «La vremea îndurării Te voi asculta*” („La vremea plăcerii te-am ascultat – lb. germ.), *și în ziua mântuirii Te voi ajuta; Te voi păzi și Te voi pune să faci legământ cu poporul, să ridici țara și să împarți moștenirile pustiite*””(în lb. germ. versetul este la timpul trecut).

De aici mă interesează un singur lucru, și anume că Domnul veghează asupra Cuvântului Său. Fie cu Israelul ca națiune, fie că ne privește pe noi ca Adunare. Este minunat să știi că totul se întâmplă așa cum a spus Dumnezeu în Cuvântul Său. Atenție la cuvântul: „*La vremea plăcerii te-am ascultat*”!

Acum citim din Evr. 11:5: „*Prin credință a fost mutat*” („răpit” – lb. germ.) *Enoh de pe pământ, ca să nu vadă moartea. Și n-a mai fost găsit, pentru că Dumnezeu îl mutase*” („îl răpise”

– lb. germ.). *Căci înainte de mutarea lui („de răpirea lui” – lb. germ.), primise mărturia că este plăcut lui Dumnezeu*”.

Mulțumiri fie aduse Dumnezeului nostru! Și aici avem o mărturie. Plăcerea lui Dumnezeu se odihnea peste Enoh, al șaptelea după Adam, el avea plăcerea lui Dumnezeu, umbla cu Dumnezeu și a fost răpit, el n-a experimentat moartea și n-a fost îngropat aici pe pământ. El este un exemplu pentru noi care trăim acum la sfârșitul epocii a șaptea a Adunării. Noi toți știm că în Apoc. 2 și 3 este scris despre cele șapte Adunări și despre mesajele care au fost adresate îngerului Adunării respective. Apoi ultima făgăduință: „*Celui ce va birui îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie*”(Apoc. 3:21).

Plăcerea sfântă a lui Dumnezeu s-a odihnit peste Fiul lui Dumnezeu, Răscumpărătorul nostru. Iubiții mei frați și surori, vă rog acceptați și primiți acest lucru prin credință: Dumnezeu nu ne mai vede ca păcătoși, nu mai suntem cei ce am fost odată. Dumnezeu ne vede prin Isus Hristos, Domnul nostru, în care a avut loc răscumpărarea, împăcarea și iertarea, în care omul vechi a murit și omul nou a ieșit la iveală. Căci numai peste omul nou se poate odihni plăcerea lui Dumnezeu.

Haideți să mai citim despre plăcerea lui Dumnezeu, din Mat. 17:5: „*Pe când vorbea el încă, iată că i-a acoperit un nor luminos cu umbra lui. Și din nor s-a auzit un glas care zicea: «Acesta este Fiul Meu preaiubit în care Îmi găsesc plăcerea Mea: de El să ascultați!»*”.

Nu știu cum, dar fie ca Dumnezeu să dea har pentru o cercetare/autoexaminare proprie. Dar vă rog s-o faceți prin credință, nu în necredință și nu în îndoială. Dar pentru cercetarea noastră personală trebuie să citim din 1Cor. 10:5-6: „*Totuși cei mai mulți dintre ei n-au fost plăcuți lui Dumnezeu, căci au pierit în pustiu. Și aceste lucruri s-au întâmplat ca să ne slujească nouă drept pilde, pentru ca să nu poftim după lucruri rele, cum au poftit ei*”.

Aceste lucruri au fost scrise ca pilde de avertizare pentru noi, noi care stăm înaintea sfârșitului veacurilor. Eu sunt convins că toți cei ce au crezut mesajul divin știu că acum noi am ajuns la sfârșitul timpului de sfârșit. Pentru cercetarea noastră personală – și eu vă rog sincer și cinstit s-o faceți, dar s-o faceți în credință.

De aceea aici a fost scris: „*Totuși cei mai mulți dintre ei n-au fost plăcuți lui Dumnezeu*”. Noi am citit despre plăcerea lui Dumnezeu. Peste Enoh s-a odihnit plăcerea lui Dumnezeu, plăcerea lui Dumnezeu s-a odihnit peste Fiul lui Dumnezeu, Răscumpărătorul nostru. Toate aceste versete biblice ne-au fost date. Aici este spus despre poporul Israel care era în pustiu, că ei au auzit mesajul chemării afară, au fost strânși ca Adunare, au trăit lucruri supranaturale, au văzut stâlpul de foc și de nor; ei au trăit toate aceste lucruri în mod personal și după aceea este scris: „*Totuși cei mai mulți dintre ei n-au fost plăcuți lui Dumnezeu*”.

Scumpii mei frați și surori, vă spun acest lucru în credință. Eu vă spun aceasta pentru că eu am văzut gloata care nu se putea număra. Astăzi nu vreau să intru în trăirile supranaturale care au fost minunate. Trăirile pe care mi le-a dăruit Domnul în legătură cu chemarea afară și strângerea sfinților pentru a asculta Cuvântul Său, fie că a fost cea din 19 septembrie 1976 sau alte trăiri. Iubiți frați și surori, într-o viziune, eram sus la balcon în rândul din față și m-am uitat la marele cort care nu era rotund, ci mai mult oval, și toate scaunele erau goale. Apoi în următoarea clipă dintr-o dată o mare mulțime de oameni au dat năvală cu mare putere și au ocupat toate scaunele; pe o întindere cât se putea vedea cu ochii și dincolo de aceasta.

Eu cred că avertizarea pe care a scris-o Pavel adunării din Corint.... El a scris mai multe epistole acestei adunări. Noi primim în inima noastră și spunem prin credință: „Iubite Domn, eu aparțin de cei ce cred din toată inima și din tot sufletul ceea ce ai făgăduit și ai făcut Tu în timpul nostru. Apoi plăcerea sfântă a lui Dumnezeu vine în legătură cu făgăduința Lui care a lucrat natura divină în noi și aduce la iveală toate virtuțile prin har, astfel încât plăcerea lui Dumnezeu să se odihnească asupra noastră. Vă rog spuneți-mi ce altceva mai putem adăuga?

Domnul nostru ne-a dăruit întreaga răscumpărare, de la început până la desăvârșire. Când era pe insula Patmos, Ioan a văzut deja marea gloată a celor răscumparați care era spălată în Sângele Mielului.

Iubiții mei frați și surori, vă rog acceptați-o și primiți-o prin credință. Pe cât de sigur voi credeți mesajul timpului de sfârșit – că slujba fratelui Branham a fost făgăduită de Dumnezeu și a fost îndeplinită din însărcinarea lui Dumnezeu, și apoi, după plecarea lui Acasă, mesajul divin a fost purtat pe întregul pământ, din însărcinarea și voia lui Dumnezeu – pe atât de sigur voi sunteți numărați printre cei aleși care vor ajunge la țintă, sunteți fecioare înțelepte care nu doar că au untdelemn în candelă, ci poartă undelemn și în urcioare (rezervă). Eu cred că toți care au acceptat și primit în inima lor aceste lucruri vor fi prezenți Acolo fiindcă plăcerea lui Dumnezeu se odihnește peste noi; toți aceștia vor fi prezenți atunci când Domnul va reveni pentru a ne lua Acasă.

Fie ca credinciosul Dumnezeu să vă binecuvânteze bogat pe toți. Vă rog frumos citiți încă o dată versetele biblice citite și primiți-le în inimile voastre. Vă rog încredeți-vă în Domnul în orice împrejurare fiindcă așa este scris: „Mulțumiți-I lui Dumnezeu în orice împrejurare”. Dacă treceți prin cele mai grele încercări mulțumiți-I lui Dumnezeu pentru aceste încercări. În fiecare împrejurare, în fiecare încercare puteți striga ca Iov: „Eu știu că Răscumpărătorul Meu trăiește!”. Pe cât de sigur plăcerea lui Dumnezeu s-a odihnit peste Răscumpărătorul meu iubit, pe atât de sigur plăcerea lui Dumnezeu se odihnește peste toți cei pe care El i-a scos afară, i-a iubit, de care s-a îndurat, pe care i-a împăcat cu Sine și i-a adus în legătură cu El. Slavă Dumnezeului nostru, în Numele sfânt al lui Isus! Aleluia! Amin.

Să ne ridicăm pentru rugăciune. Doamne Dumnezeule atotputernic, Îți mulțumesc din toată inima. Te rog dăruiește har ca toți să înțeleagă totul corect. Iubite Domn, Tu vezi că eu sunt în vârstă, slab și memoria mea nu mai este cum a fost odată, dar Cuvântul Tău, făgăduințele Tale sunt așa cum au fost, sunt vii, lucrătoare și devin reale. Eu îmi pretind pe toți cei răscumparați cu adevărat pentru ca ei să fie eliberați pe deplin după duh, suflet și trup. Dedicăți-vă pe deplin viețile voastre Domnului pentru ca plăcerea lui Dumnezeu să se odihnească peste voi.

Frați și surori, acceptați și primiți prin credință. Domnul a luat de la noi tot ce a fost vrednic de a fi blestemat și a așezat peste noi plăcerea lui Dumnezeu. Lui, Răscumpărătorului nostru, Îi aducem onoare, mulțumire și închinare. Fie ca binecuvântarea Dumnezeului atotputernic să se odihnească peste toți frații slujitori de pe întregul pământ, peste toți cei ce se strâng în diferite locuri în mici strângeri de părtășie. Iubite Domn, desăvârșește-Ți lucrarea Ta și vino! Noi credem că o vom trăi. Dumnezeule veșnic credincios încă o dată Îți mulțumim pentru scumpul și sfântul Tău Cuvânt pentru răscumpărarea deplină, Îți mulțumim că noi facem parte din lucrarea Ta de răscumpărare. Plăcerea Ta să se odihnească peste gloata Ta răscumpărată prin Sânge și botezată cu Duhul, în Numele sfânt al lui Isus. Amin.